

POŽEHNANÝ, KTORÝ PRICHÁDZA V MENE PÁNOVOM

biblický komentár otca Alberta Maggi, OSM, zdroj: www.studibiblici.it

Lk 19, 28-40

Ako to povedal, išiel popredku a uberal sa do Jeruzalema. Keď sa priblížil k Betfage a Betánii pri hore, ktorá sa volá Olivová, poslal dvoch učeníkov so slovami: „Chodte do dediny, čo je pred vami. Len čo do nej vojdete, nájdete priviazané osliatko, na ktorom nikdy nijaký človek nesedel. Odviažte ho a privedte! A keby sa vás niekto opýtal: „Prečo ho odväzujete?“, poviete: „Pán ho potrebuje.“

Tí, ktorých poslal, odišli a našli všetko tak, ako im povedal. Keď osliatko odväzovali, povedali im jeho majteli: „Prečo odväzujete osliatko?“ Oni povedali: „Pán ho potrebuje.“

Osliatko priviedli k Ježišovi, prehodili cezeň svoje plášte a posadili naň Ježiša. Ako šiel, prestierali na cestu svoje plášte. A keď sa už blížil k úpätiu Olivovej hory, začali celé zástupy učeníkov radostne veľkým hlasom chváliť Boha za všetky zázraky, ktoré videli, a volali: „Požehnaný kráľ, ktorý prichádza v mene Pánovom! Pokoj na nebi a sláva na výsostiach!“

Vtedy mu niektorí farizeji zo zástupu povedali: „Učiteľ, napomeň svojich učeníkov!“ On odvetil: „Hovorím vám: Ak budú oni mlčať, budú kričať kamene.“

(nasledujúci komentár vychádza z talianskeho znenia evanjelia, ktoré je tu [v zdrojovom súbore](#))

Aj medzi prorokmi boli niektorí viac úspešní i niektorí menej. Ale vo vnútri ich prorockých kníh sú niektoré časti, ktoré boli veľmi cenené a ospevované; no aj iné, ktoré boli zabudnuté a pochované (skryté). To je aj prípad proroka Zachariáša. Prípad deviatej kapitoly knihy tohto proroka, ktorá bola akoby zabudnutá a ukrytá, pretože vystupovala proti túžbe pomsty Izraelského národa voči pohanom a tým, ktorí si ich podrobili.

Čo vravel Zachariáš – a v skutočnosti Boh cez neho – v tejto časti proroctva? Pozýval Jeruzalem k oslave: *“Plesaj hlasno, dcéra Siona, jasaj, dcéra Jeruzalema, hľa, tvoj kráľ ti prichádza, spravodlivý je a prináša spásu, ponížený je a nesie sa na oslovi, na osliatku, mláďati oslice.”* (Zach 9, 9). Kráľovskou jazdou bol kôň alebo mulica. Nebolo vidieť, že by kráľ používal osliatko. Na sochách nevidávame sedieť kráľa na osedlanom osliatku. Hľa, aká novinka: Mesiáš, ktorého ohlasuje Zachariáš nebude mať výzor bojovníka, ale osedlá si to, čo aj obyčajní ľudia.

V tej dobe mali všetci osliatko ako prostriedok na prepravu, čiže bude jedným z nás. Ale je zaujímavé ako to pokračuje: *„Vyhubí vozy z Efraima a kone z Jeruzalema“* - prejavy sily. *“...vymiznú bojové kuše; o pokoji bude rokovať s národmi“* (Zach 9,10). Toto je Mesiáš ohlasovaný prorokom Zachariášom. Ale toto proroctvo išla proti nacionalistickým ideálom ľudu, pre ktorý bolo akoby zabudnuté.

A je to práve toto proroctvo, ktoré Ježiš „oslobodí“. Toto je zmysel úryvku evanjelia, tejto Kvetnej nedele, 19. kapitola evanjelia podľa Lukáša, verše 28-40 a je to obsah Ježišovho príhovoru, ktorý hovorí: *“Chodte do dediny, čo je pred vami. Len čo do nej vojdete, nájdete priviazané osliatko, na ktorom nikdy nijaký človek nesedel. Odviažte ho a privedte!”*.

Čo to znamená? Ježiš odväzuje prorockto, ktoré ostalo uviazané, pretože nikoho taká predstava kráľa nezaujímala. A Ježiš ho prisudzuje sebe. Čiže Ježiš vstupuje do Jeruzalema prezentujúc sa ako Mesiáš ohlasovaný Zachariášom. Takže osoba ako ostatné, ktoré nevyčnievajú pre svoju majestátnosť – ide na osliatku, symbole miernosti – a predovšetkým, ako hovorí druhá časť Zachariášovho prorockta, úplne odmieta násilie.

Aká bola reakcia na takéto Ježišovo vyhlásenie? Evanjelista píše, že k Ježišovi priviedli osliatko a „*prehodili cezeň svoje plášte*“, plášť v židovskej symbolike znamenal osobu, čiže sú tu niektorí, ktorí sa pridávajú k tejto predstave kráľa pokoja, kráľa pokory. Iní naopak, „*ako šiel, prestierali na cestu svoje plášte*“ To bolo prejavom podriadenia, ktorý sa prejavoval kráľovi.

Čiže iní ešte neprijali kráľa, ktorý namiesto toho, aby bol obsluhovaný, ide sám slúžiť; a preto sa stavajú do pozície podriadenosti. Bude to práve táto dvojzmyselnosť zo strany učeníkov, ktorá ich neskôr privedie k nepochopeniu Ježišovej smrti a jeho posolstva. A aj po zmŕtvychvstaní, napriek tomu, že Ježiš vyhlásil božie kráľovstvo, sa ho niekto opýta: „*A kráľovstvo Izraela?*“.

Keď zostupujú z Olivovej hory, zástup učeníkov oslavuje Ježiša, spievajú Žalm 119: „*Požehnaný kráľ, ktorý prichádza v mene Pánovom!*“ a Lukáš dodáva aj spomienku na anjelovo zvestovanie pastierom. „*Pokoj na nebi a sláva na výsostiach!*“ Pripomína posolstvo pastierom. Boh, ktorý túži po šťastí ľudí. Čiže táto oslava kráľa, ktorý prichádza v mene Pánovom sa spája s kráľom, ktorý túži po svojich poddaných a pre ich šťastie je ochotný dať svoj život.

Všetko je dobré pokiaľ farizeji, ktorí sa vmiesili do zástupu, a sú zbožnými osobami, ktoré vždy vyšetrujú akýkoľvek prejav slobody, samostatnosti zo strany ľudí, mu hovoria: „*Učiteľ, napomeň svojich učeníkov!*“. Sloveso „*napomínať*“ je to isté, ktoré sa používalo aj pre posadnutých, čiže pre nich sú učeníci akoby posadnutí nejakou démonickou ideológiou, vzývajúc Mesiáša pokoja. To čo bola Božia vôľa, Mesiáš, ktorý prináša pokoj, je pre farizejov, škrupulózných dodržiavateľov božích zákonov, naopak diabolská ideológia a tým pádom sa ju snažia vyhnať.

A tak preto: „*Učiteľ, napomeň svojich učeníkov!*“. Ale Ježiš odpovedá: „*Hovorím vám: Ak budú oni mlčať, budú kričať kamene.*“. Ježiš je kráľom a nie je nič, čo by to mohlo poprieť. Prostredie, do ktorého vložil evanjelista túto príhodu bolo podobenstvo, ktoré predniesol Ježiš, nazvané podobenstvo o mínach (Lk 19, 9), v ktorom ohlasoval kráľa, ktorý bol nechcený veľkou časťou ľudu.

Kto je táto časť ľudu, ktorá nechcela Ježiša za kráľa? Sú ňou farizeji. Osoby, ktoré ľud považoval za tie najbližšie k Bohu, tie v najväčšej symfónii s Bohom; no keď chce Boh realizovať svoje plány, sú tými, ktorí mu v tom bránia a protirečia mu.

Preklad: Hugo Gloss